

Overweging Palmzondag 2017 – Dominicuskerk Utrecht

lezingen: Jesaja 50,4-7; Mt. 21,1-11

We staan met het vieren van Palmzondag aan het begin van de Goede Week. Maar wat is er eigenlijk goed aan deze week?

Ik heb er altijd mee geworsteld en ook al lukt het soms om een paar antwoorden te vinden, dan nog komen de vragen elk jaar weer terug. Wat is er goed aan, dat Jezus die weg naar Jeruzalem moest gaan? Waarom moest Hij uitgerekend daar naartoe?

Had Hij niet gewoon beter bij de mensen van Galilea kunnen blijven? Zij waren degenen, die Hem het hardst nodig hadden. Zij waren de mensen, waarop werd neergekeken vanuit het machtscentrum in Judea. Galilea was de landstreek, waar het leven hard en rauw was, een gebied waar veel armoede was en waar mensen zich niet veilig voelden. En de mensen van Galilea werden ook nog eens geminacht, omdat ze in al die omstandigheden zich al helemaal niet konden houden aan de strikte joodse wetten. Ook hun religieuze leven was zo een verstikkende druk. En Jezus, die zelf uit Galilea kwam – Nazareth lag er middenin - was nu juist degene, die een heel andere Tora, een heel andere wet preekte, namelijk de wet bedoeld als handreiking voor goed leven voor elk mens, zonder onderscheid. Jezus trok zich het lot van al die geminachte mensen aan. Hij gaf ze weer een gevoel van waardigheid. Hij liet ze weten, dat de Eeuwige een God is, die zich bekommert om mensen, die in de verdomhoek zitten. Hij gaf ze weer moed en vertrouwen, uitzicht op goed leven voor altijd. Daarom zagen ze in Jezus zo iemand als hun grote koning David, of een van hun grote profeten. En geleidelijk zagen ze in Hem zelfs de beloofde Messias, die Gods Rijk van vrede voor altijd zou stichten. Dit tot grote ergernis van de religieuze leiders in Jeruzalem, die het godslastering vonden.

Maar waarom dan toch die onafwendbare weg naar Jeruzalem?

Petrus waarschuwt Jezus ervoor, maar zoals we hoorden, wijst Jezus hem stevig terecht. Petrus heeft het kennelijk nog steeds niet goed begrepen.

We moeten wel bedenken, dat in de geschiedenis van het joodse volk Jeruzalem veel meer is dan zomaar een hoofdstad van het land. Jeruzalem is een symbool.

Jeruzalem staat model voor Gods belofte, de heilige stad, waar Gods Rijk gevestigd zal worden. Niet voor niets trokken de joden jaarlijks naar Jeruzalem, om daar hun pascha, hun paasfeest te vieren, het feest, waarop de grote mythe van de uittocht uit Egypte werd herdacht en gevierd. Optrekken naar Jeruzalem was als een optrekken naar de vestiging van Gods Rijk onder zijn volk.

Is dát het, wat Jezus heeft bewogen om consequent verder te trekken naar het machtscentrum van zijn tijd? Is Hij gaande de weg tot het inzicht gekomen, dat de herbronning op de boodschap van God, die helemaal ook de zijne was geworden, juist ook daar moest worden verkondigd? Moest Hij in levende lijve laten zien wie in de ogen van God koning kan zijn: een, die niet te paard, maar op een ezel zit, een die opkomt voor de armen, een die alleen maar wil dienen

en afziet van welk machtsmiddel dan ook, een die de duistere kant van het menselijke leven deelt, een die mensen helpt daaruit op te staan? Zo'n koning hoort immers bij het visioen van Jeruzalem, bij Gods bevrijdend handelen, bij Pasen....

Zo bezien was de weg naar Jeruzalem voor Jezus niet eens meer een keuze. Als consequentie van zijn zending was het de enige weg. En misschien is er ook maar één weg naar Gods koninkrijk, namelijk die van Jezus.

Kúnnen wij Hem daarin dan wel volgen? Waar staan wij in dit verhaal? Is het geen dwaasheid zo ver te gaan?

Hebben jullie niet, net als ik, de neiging een andere kant op te gaan als het erop aankomt? Waar halen wij de kracht vandaan om dan toch op te komen voor mensen in de klem van onze samenleving, waar halen we de kracht vandaan op te komen voor recht en gerechtigheid voor elk mens?

We leven in een onzekere tijd en voelen ons gauw bedreigd en onveilig.

Politici spelen maar al te graag in op onze gevoelens van angst. Veel dat ons vertrouwd is wankelt, en dan niet alleen in maatschappelijk opzicht, maar ook kerkelijk. Denk maar aan de vele kerksluitingen, die in volle gang zijn en die ook voor ons hier in de Dominicus bedacht is.

Waar zien wij dan naar uit, waarop hopen wij? Wat zijn onze verwachtingen en toekomstdromen? Hebben ook wij dat Rijk Gods voor ogen, dat Nieuwe Jeruzalem? Durven wij dan trouw te blijven aan onszelf en anderen?

En dan opnieuw die vraag: Waar halen wij de kracht en de moed vandaan de weg van Jezus te gaan, Hem achterna, met alle risico's van dien?

Het verhaal van Jezus is misschien wel veel te groot voor ons. Ik moet bekennen, dat ik niet kan garanderen wat ik zou doen als het erop aankomt. Je hoopt, dat je moedig en vol vertrouwen zult zijn op God, die in Jezus ons altijd nabij is en ons redt, hoe dan ook.

In ieder geval mogen we putten uit de verhalen uit de Oude Schriften, putten vooral ook uit de verhalen over Jezus.

Want kijkend naar Jezus kunnen we niet anders dan begrijpen, dat er eigenlijk maar één weg is, die tot leven leidt. Dat is de weg naar Jeruzalem. Op die weg hebben we in de afgelopen 40-dagentijd stappen gezet op soms wankele, soms stevige stapstenen, wetend, dat de weg naar Jeruzalem voor ons er een is van vallen en opstaan. Maar de richting is duidelijk: Jeruzalem, Gods Rijk op aarde, liefde zonder grenzen in solidariteit en verbondenheid met elkaar, consequent opkomen voor bevrijdend leven voor elk mens, ook al weten we niet, waar dat op uitloopt.

Alleen kunnen we dat niet, maar wel samen, hier in onze eigen gemeenschappen, waar we deel van uit maken. Met Jezus voor ogen, wetend, dat Hij midden onder ons leeft, durven we het aan, Hem achterna op weg naar Jeruzalem!

Dat komende week zo een werkelijk Goede Week mag zijn voor ons allen.

Leny Beemer